

[Kaj Andresen.]

I forbindelse med lovforslaget er der imidlertid et par andre problemer, som jeg finder anledning til at berøre.

Sammenslutningen af Alders- og Invalidrentemodtagere har fra deres nylig afholdte kongres tilstillet regering og rigsdag en resolution. Heri fremsættes en lang række ønsker og krav, jeg tror i 14 punkter. Det gælder for de fleste af dem, f. eks. angående aldersgrænsen, taksterne, indtægts- og formuebetingelserne m. fl., at de er af en sådan rækkevidde, at de må tages op i en bredere sammenhæng, og det vil være rimeligt, at folkeforsikringskommissionen tager dem med i sine overvejelser. For de sidste tre punkter gælder imidlertid, at de er af mere aktuel karakter, d. v. s. at de berører forhold, som netop det sidste års udvikling har haft indflydelse på, og at det derfor er rimeligt at se på dem i forbindelse med en regulering på nuværende tidspunkt. Det ene af dem behøver jeg ikke at sige mere om, end jeg har sagt; det er netop ønsket om dækning for det sidste års prisstigninger. De to andre drejer sig om medicingodtgørelse og fodtøjsrabatkort.

Hvad medicinspørgsmålet angår — som den højtærede socialminister netop har været inde på —, vil jeg gerne sige, at vi naturligvis vedstår vort ansvar for selve loven om sygekassernes medicinydelse, således som den blev vedtaget i forrige samling. Dens formål var at ordne forholdet mellem sygekasserne og medlemmerne og skabe ensartede forhold for sygekassemedlemmerne landet over. Det vil næppe være muligt på nuværende tidspunkt at udtale sig om denne lovs virkninger. Måske kunne der være tale om, at man flyttede visse medicinarter fra en gruppe til en anden; jeg tænker her navnlig på det ønske, der er rejst om flytning af levertranpræparaterne til en gruppe, der dækkes af sygekassen.

Men det, jeg finder anledning til at kritisere, og som vi ikke har ansvaret for, er den højtærede socialministers cirkulære af 28. juni 1951 om ydelse af medicinbistand. Vi kan ikke være enige med den højtærede socialminister i, at reglerne om ydelse af medicinbistand fra sygekasserne også skal gælde bistand efter forsorgsloven. I cirkulæret er det formet på den måde, at bistand til det, der hedder „anden medicin“ — gruppen III, 2 —, kun aldeles undtagelsesvis kan ydes af de sociale udvalg. Det vil i virkeligheden betyde, at socialudvalgene praktisk taget generelt må give afslag på ansøgninger derom. Det er efter min opfattelse en altfor kategorisk form, cirkulæret har, og det er givet, at det kun rammer de dårligst stillede, ikke

mindst alders- og invaliderentemodtagere, idet jo netop ofte de mennesker må anvende den medicin, her er tale om. Selv mindre medicinregninger kan for dem virke tyngende, og det er i hvert fald en forringelse i forhold til den tidligere ordning. At den opfattelse af cirkulæret, jeg her gør gældende, gælder i vide kredse, fremgår bl. a. også af, at der fra et møde i Aarhus den 5. oktober, hvori deltog læger, kommunalfolk, sygekassefolk, farmaceuter o. s. v., er udsendt en resolution, hvori man kræver cirkulæret tilbagekaldt.

Det er altså vor opfattelse, at formuleringen af cirkulæret er uheldig, og jeg vil henstille til den højtærede socialminister at foretage en ændring heri.

Det andet spørgsmål angår rabatkort på fodtøj. Ved det forlig, der blev sluttet i foråret, gennemførtes en ordning, hvorefter børn får rabatkort til fodtøj. Da det jo er en kendsgerning, at fodtøj er steget ganske betydeligt, og da rentemodtagerne ikke får erstatning herfor gennem pristallet, idet rabatydelserne fragår ved pristalsansættelsen, ville det ikke være urimeligt, at man tog dette forhold med, når vi nu behandler et forslag om et tillæg til renten. Jeg forstår udmærket, at rentemodtagerne har rejst dette krav, ikke mindst på baggrund af, at der altid tidligere ved lignende rabatordninger er taget hensyn til de gamle og invaliderne. Når alle børn, også børn i familier med store indtægter, kan få tildelt en fodtøjsrabat, er det kun rimeligt, at samfundet yder vore gamle og invalider den samme hjælp. Det er, synes jeg, ikke noget ubilligt krav, og mit parti er af den opfattelse, at det bør opfyldes i forbindelse med det foreliggende forslag.

Jeg vil gerne fastslå, at det, der for mit parti er afgørende, og som er baggrunden for mine bemærkninger om tillæggets størrelse, medicinydelserne og fodtøjsrabatten, er, at den ordning, som vi nu gennemfører, sikrer en opretholdelse af vilkårene for rentemodtagerne set i forhold til tidligere år.

Jeg skal iøvrigt tilsige mit partis medvirken til en hurtig behandling i et udvalg.

Til det kommunistiske forslag vil jeg, udover hvad jeg har sagt om een- eller togangsregulering, om eengangstillæg og medicinydelse, sige, at vi stadigvæk mener, at de principielle ændringer med hensyn til grundbeløb og andre forhold, der kræver en revision, bør færdigbehandles i folkeforsikringskommissionen, inden rigsdagen tager hele dette spørgsmål op. I fjor stilledes der os i udsigt, at kommissionsarbejdet snart skulle være afsluttet. Det ville være værdi-